

NOSALTRES SOLS!

PUBLICACIÓ ADHERIDA A LA UNIÓ CATALANISTA

OFICINES: CANUDA, 14, pral.

Any I — Núm. 29 — BARCELONA, dissabte, 24 d'octubre de 1931

Preu: 15 cts. — Tallers, Om, 8 - Tel. 19754

EDITORIAL

L'excusa de Caïm

La detenció i empresonament dels nostres amics Compte, López i Gresa ha palesat, malgrat el silenci de la Premsa republicana de Catalunya, com un moviment nacional per la llibertat de la Pàtria no és una cosa dútil, adaptable a totes les variacions de l'oportunisme polític, un força perenne i feble que es pot traslladar al marge o bé al darrer de qualsevol commoció política de l'hora que passa. Els moviments nacionals deslliuradors són una força concèntrica que irradia totes les variacions, totes les matisacions polítiques i socials del poble que aspira a la seva llibertat. Aquells que creuen fer servir la Pàtria per encobrir les elucubracions i concupiscències personals o bé del seu partit polític, són els perturbadors veritables en la marxa natural de l'ascensió nacional. Ells, però, si bé aprofitadors baixos en l'oportunitat, són condemnats en la història pel seu veritable delict: la mediocritat espiritual.

De la proclamació de la República Espanyola, i folser i tot des del retorn dels exiliats de Bèlgica ençà, es desvia la trajectòria del nostre moviment, bo i abdicant, de mica en mica, de la integritat nacionalista i arrossegant-la amb la inconsciència més gran — signa's permès de dir de la falsó criminal més gran — més enllà de les nostres fronteres; ja en forma de tractes personals que no han servit de res — com actualment pot palesar-se —, ja en el Pacte indigne de Sant Sebastià, on no cal oblidar que hi anaren els partits catalanistes i hi estigué representat el sector radical, o que s'ho deia, del catalanisme. A la covardia dels anys de dictadura, succeí la traïció. La política és elàstica. Però la política és deu a una disciplina moral. La política — com la dona inferior del cabaret i del prostíbul, com les pitjors i més pregones plagues socials — també té una consciència reguladora. Aquesta consciència fallà quan — Catalunya lligada de peus i mans, i al rostre encara els vestigis de les darreres escapades — els partits catalans anaren, després de repetits experiments, a pidolar una llibertat condicionada, als defensors de la llibertat espanyola, que ja hem vist i estem veient com s'han portat. La política serà l'art de governar els pobles; però no creiem que siga l'art de deslliurar-los. Els polítics catalans que avui són "Esquerra Republicana de Catalunya" — soi-disant polítics ara, patriotes abans — es cansaren aviat del camí penós del sacrifici i s'acolliren vers les rutes planeres, que la casualitat, més que la clara visió, els ha dut personalment a l'èxit.

La detenció d'aquests companys nostres palesa que la Causa de Catalunya no és un penell de campanar. Malgrat els esforços fets per ofegar la idea i els procediments veritables de redempció catalana, la causa catalanista retorna pel camí i pel sole únics. Els polítics regionalistes no pogueren mai extingir l'essencialitat nacionalista integral i digna. Els petulants d'avui ho podran molt menys. Aquests tres companys, empresonats pel seu amor a Catalunya, són l'afirmació d'aquesta continuïtat. Darrera d'ells, altres i altres hi aniran. Ells representen, en aquest moment, la perdurable injustícia. Que Catalunya, amb monarquia o amb República, resta subjugada. Però Compte, López i Gresa, humils, senzills patriotes, han fet als ideals patriòtics, i precisament en aquests instants, un bé immens per la seva oportunitat en el sacrifici, petit o gros, però sacrifici, al que han anat contents, per bé que no l'han cercat. El seu empresonament vol dir que no tot el camp catalanista és un jardí marcit per l'utilitarisme arribista, per la concupiscència personal, per la traïció ben cobrada. No tot Catalunya és don Jaume Aguadé, don Joan Casanovas, don Rafael Campalans, els senyors Xirau i Palaus, o, per abreviar, tot aquest elenc de "profiteïers" del moment, que ha deixat en bon lloc la "Unió Patriòtica" de Primo de Rivera i ha desprestigiada la direcció política catalana.

Si Carrasco i Formiguera i Ventura Gassol han deixat les seves velleïtats de sin-feiner, i els fan nosa els "obcecats" de l'ideal pur i recte, per tal de poder cobrar a consciència tranquil·la la remuneració dels innombrables càrrecs que ocupen, sapiguem que hi ha encara patriotes que no han claudicat, que no claudicaran. Que han begut en la copa amarga del sacrifici i estan disposats a tornar a beure-hi i brindar pel triomf de Catalunya. Si hi ha cansats del sacrifici, n'hi ha que la fe els és una flama viva. "No tot és podrit a Dinamarca". N'hi ha, de patriotes, encara, que amb la seva exemplaritat esborraran el pecat d'escàndol dels mercaders del Temple. La joventut patriòtica que puja no veurà que tot siguin desercions, traïcions, concupiscències, materialisme pur; sinó que també podrà demostrar, mercès a aquests patriotes dilectes i abnegats, que l'ideal de redempció nostra reviu sota l'escalf del sacrifici silent i anònim.

Els diaris i periòdics d'esquerra no han dut gairebé notes referents a l'empresonament d'aquests companys. A la Generalitat ha planat un silenci de mort. A "L'Opinió" publicaren una nota pregada, i amb excuses encara: és l'excusa de Caïm, qui deia que ell no havia rebut la guarda del seu germà. La vergonya de la traïció ideal fa apartar-se dels germans que segueixen la via dreturera. La fórmula justificadora i lenitiva alhora de la traïció ideal: "èrem separatistes de la monarquia", va perforant dotzenes, centenars de patriotes. Tot gest, tot definició es prolonga a la llunyania, a l'infinit. L'aigua que han de beure els assedegats d'ideal ha d'ésser una aigua clara i pura. Els homes que avui ostenten les més altes representacions de Catalunya han fet servir aquesta aigua, que raja de l'entranya viva de la terra, per a rentar-s'hi els peus; i quan les coses polítiques esdevinguin insolubles, que no pensin rentar-s'hi les mans, perquè la història farà justícia; mes la justícia pot ésser feta abans que la justícia de la Història.

VIBRANT

Secció Feminal de "Nosaltres sols!"

El Comitè organitzador d'aquesta Secció Feminal adreça una crida a totes les dones patriotes de Catalunya disposades a treballar per la llibertat integral de la nostra Pàtria, i les invito a formar part d'aquesta Secció, a fi d'unificar, amb les altres organitzacions patriòtiques, la necessària tasca persistent d'alliberació nacional.

Adreceu les adhesions a nom de la Secretària de la Comissió Organitzadora: Canuda, 14, pral.

Remémber

Ja són tancats dins la cova;
tres patriotes s'hi passegen;
espluga tètrica i fosca;
més que homes, semblen feres.

Els hi han tancat els botxins
que els tirantitzen la Pàtria;
els hi han dut els homes vils
que tenen l'ànima esclava.

Tanqueu, tanqueu-los, tirans;
poseu cadenes i barres;
que no mancaren germans
que segueixin llurs petjades,

i que donaran la sang
i la vida per la Pàtria,
fins que el jorn de glòria arribi
d'ésser, per fi, deslliurada.

DANIEL LÓPEZ

ESTUDIS D'ORGANITZACIÓ

L'home d'acció i el cap

pel General Rampont
(Continuació)

Un cop situats els tres centres, cal fer la imatge de la batalla, o sigui que el cervell del comandant tendirà a posar l'adversari fora de combat.

Així, doncs, atacant de dret o fent giragonses, la imatge pren precisió.

Cal, si més no, prendre possessió del terreny ocupat per l'enemic, no per la modesta pretensió d'adquirir-ne la propietat solament, sinó amb l'eficàcia de fruir de la possessió d'aquest terreny, o sigui, obtenir els punts de vista que tenia l'enemic, cosa que permetrà continuar l'acció amb el màxim de moviment i amplitud.

Cal actuar a camp ras? Construireu encara! Del forat del tirador el cap passarà a la línia següent; però defensiva o ofensiva, donareu vida al forat i a la línia per mitjà de la fantasia.

Cal recordar aquells mots de Napoleó que deien: "que la millor manera d'establir la sota el canó". Llavors imagineu la col·locació de la vostra artilleria per ajudar la infanteria.

El dibuix o la composició total es va precisant, i ell es fixarà encara, sota la llei de les especialitzacions i del progrés que dona a cada boca de foc la seva pròpia tasca.

Així, davant vostre, per mitjà del pensament, es va poblant el camp de batalla, i als vostres ulls el problema de l'atac es produirà per una superposició d'imatges. La imatge de l'enemic fixada per totes les dades de la fotografia, de l'observació directa, etc..., serà eclipsada sota la imatge de les vostres forces victorioses, després de la conquesta de la posició enemiga; la imatge s'anirà estenent, assegurant treure profit de la posició, per permetre-us progressar encara, o, quan menys, d'oposar-vos a un retorn de l'enemic.

(Continuarà)

DOCUMENTAL

Gandhi parla de la seva missió

Mahatma Gandhi, l'ídol dels hindús i l'home més sant del seu país, després de Gautama Boudha, em cità, el passat 15 de setembre, a Kingsley Hall, lloc de missioners al barri més pobre de Londres. Jo ja vaig ésser-hi abans de set hores del matí. Alguns agents de policia guardaven la casa que habitava Mahatma. Per tant, el Mahatma és l'home més pobre de la Índia i no compta un sol enemic en tot el món. Hom no sap comprendre prou bé perquè aquesta casa és vigilada per la policia.

Després d'haver-me anunciat al secretari de Gandhi, vaig ésser conduït, per una escala de cargol, al tercer pis d'aquella casa. Allí vaig veure un petit departament de tres peces; cap de les cambres no feia més de 12 metres quadrats, i estaven totes buides de mobles. Vaig entrar a la peça que ocupava Gandhi, on no hi havia ni taula ni llit ni cadires. Una tela blanca estava estesa damunt l'empostissat, per a fer-la servir Gandhi. S'hi havia posat per als visitants un tapís ja molt usat. En aquella cambra no hi podia haver més de quatre persones. Tota ella exhalava una estranya atmosfera de pau i de santedat que jo no he trobat mai en els palaus dels reis i dels maharajas. Els objectes personals de Gandhi, visibles en aquesta cambra, es reduïen a ço més estrictament necessari. Vaig esperar uns minuts, fins que la silueta de Gandhi aparegué per l'obertura d'una cambra veïna. El vaig saludar a la falsó hindú i ell em donà la benedicció habitual. Després del canvi de salutacions vaig obtenir d'ell les següents respostes a les meves preguntes:

—Quina serà la política estrangera de la Índia lliure?

—Serà el poble hindú qui ho decidirà. No obstant, una cosa serà certa: ella serà basada en la pau i la bona voluntat. La Índia no subjugarà cap país i no n'explorà cap.

—Què pensen de la industrialització de la Índia?

—La Índia pot produir tot allò que necessita. Per a les seves necessitats quotidianes no necessita ningú. Jo estic pel principi de simplicitat per a la Índia i per a la resta del món. Així la Índia no produirà objectes de luxe, ni els exportarà.

—Quina política serà la de la Índia en relació als pobles semi-independents de l'Àsia?

—Bona voluntat i pau. Justícia i llibertat. La Índia deu ajudar espiritualment els altres països, si ella pot. La Índia vol bé a la més miserable criatura de Déu.

—De quina manera la Índia complirà la seva missió espiritual envers el món?

—Seguint ella mateixa els seus principis, i practicant la dolcesa i la veritat en el seu comerç amb altres nacions.

—Penseu vós universalitzar el règim de la pau i la dolcesa?

—Jo desitjo que tothom accepti aquest principi espiritual, però jo no puc obligar-hi ningú. Jo estic cert que sense ell, no hi ha felicitat.

—Serà permès als estrangers que simpatitzin amb la Índia practicar el seu comerç i la seva indústria en el país?

—Naturalment.

—Com pensen privar la introducció del bolxevisme dins la Índia?

—Si la població veu que està ben representada i defensada per un bon Govern, la població sostindrà i defensarà aquest Govern. El Congrés Nacional de la Índia defensa la causa d'aquells la veu dels quals no es pot fer sentir a bastament, i combat un sistema que ha condemnat a mort milers d'homes.

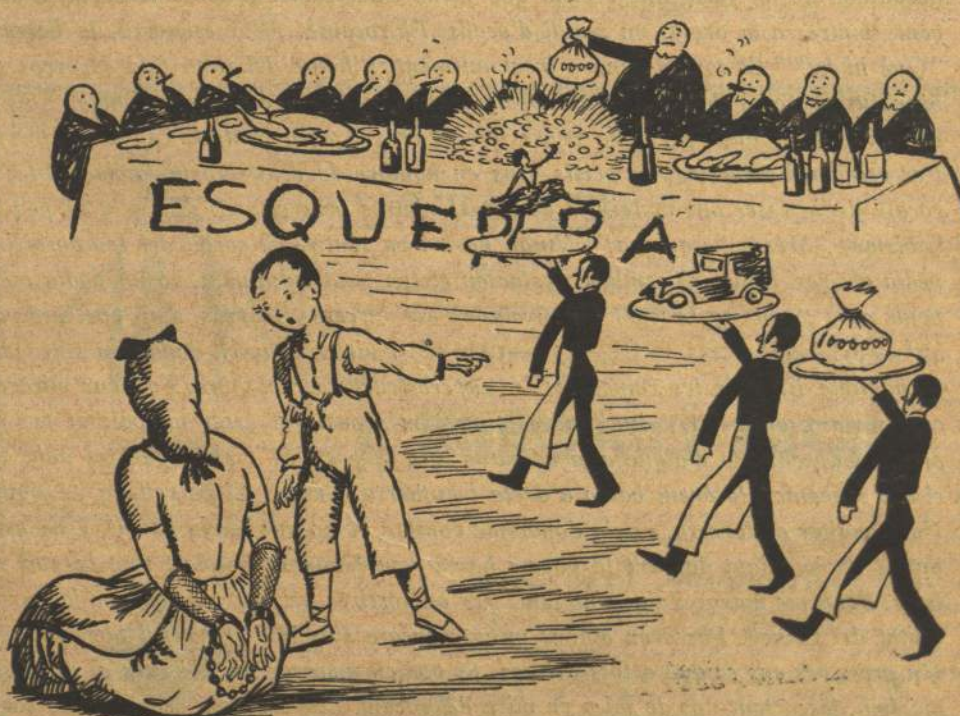
—Com pensen remeiar la ignorància en què viuen la major part dels habitants dels pobles de la Índia?

—Per la instauració progressiva de l'educació gratuïta i obligatòria.

Gandhi digué com el patriotisme hindú no és estret i egoista: "Com el meu esperit es basa en la dolçor i en la veritat, és internacional. Es cosa provada que el Govern britànic no arreglarà la seva situació econòmica, que no hagi arreglat el problema de la Índia".

Miss Slade (Mirabai), la deixeble de Gandhi, li portà un poc de llet bullida. Llavors ell féu una oració i es begué la llet.

Aquesta visita marca un dels moments més interessants de la meua vida, car

Ella. —On són? M'han tret i m'han dit: "Espera'ns ací asseguda..."

El noi. —Són allà dalt, que s'atipen.

la presència de Gandhi produeix una serenitat d'esperit que res al món no li pot ésser comparada. Vaig demanar-li que m'ajuntés a les seves oracions, i em digué que ell pregava a les quatre del matí i a les set del vespre, i que jo hi podia assistir.

Professor SHASTRI

(De "Die Woche", Berlin).

El vaixell fantasma

IX

Episodi del complot de Sir Roger Casement i de la revolta irlandesa de 1916, pel Capità Karl Spindler, comandant del creuer alemany "Libau".

Un xic abans de mitja nit, el nostre vaixell va trontollar tot, per un xoc fortíssim. Una gran onada caigué amb tot el seu pes; havia ajeut el vaixell sobre el seu flanc. Nosaltres mateixos vàrem caure d'ací per allà. Va caldre un cert temps per a retrobar-nos. Igualment a l'aigua li calgueren alguns minuts per a escolar-se. N'hi havia més d'un metre damunt el pont i a la popa. Les obertures eren estretes per a deixar pas a aquesta massa líquida. Sobre els altres ponts la mar corria d'un costat a l'altre i arrossegava tot allò que trobava. Les ones es feien de mica en mica més violentes. ¿Qui era capaç de dir el temps que podia durar aquesta tempesta? El baròmetre continuava baixant. Era impossible predir la fi d'aquell mal temps. I tot això a tan poca distància de la nostra fi de ruta. Hi havia solament una cosa a fer. Anar endavant tot el que es pogués. ¿En quin estat es trobava el nostre carregament a sota? Tot semblava sostenir-se fermament encara. Desgraciadament que una de les bigues d'estiba s'hagués trencat; les caixes pesants haurien caigut damunt la cala buida i haurien fet ajeure el vaixell de costat. Llavors ens hauríem perdut irremissiblement. Per a atenuar el xoc de les masses d'aigua contra el vaixell, vaig manar escampar oli. Simultàniament jo vaig ordenar dos quarts de girada vers el sud. Va resultar-ne que els moviments del nostre navili es foren menys violents i que les muntanyes líquides s'enfonsaren per la banda de popa.

Va esdevenir la cosa millor quan apuntà el nou dia. Si més no, es podia veure un xic millor davant nostre. I això ens era una cosa capital, car corriem directament vers el Rockhall. No podíem fer molt esment, car amb la mar imponent, les roques devien ésser tapades per les onades. L'única esperança que teníem era de descobrir-les amb els remolins d'aigua, i potser per algun ocell que hi devia revolotejar. Mes el dia semblava acabar tan malament com havia començat. S'haguera dit que tot l'infern s'havia desencadenat dins l'Atlàntic! En lloc de millorar el temps, esdevenia més furiós. La pluja i la calamarsa es succeïen sense interrupció per damunt les crestes escumoses de les ones; la vigilància era molt difícil. Per assajar tots els mitjans possibles, jo vaig fer llençar la sonda, des les vuit del matí, per tal de restar preparats a temps quan travesséssim la part exterior del banc. Feia tres dies que no podíem precisar el nostre punt astronòmic, i devíem calcular, tenint en compte la deriva, pel vent i l'estat de la mar, a proporció. Així, a la una de la tarda, devíem passar pel rocam, a dues milles vers l'Est. A deu hores, no res a la vista. A 11 hores el mateix. No res de nou. Entorn nostre sols la mar salvatge. Ones immenses coronades d'escuma s'aixecaven i queien a l'abís amb un soroll espantós. L'"Aud" vibrava i cruïria sota els durs assalts de què era objecte, però avançava.

Migdia havia passat. Era ja l'hora que devíem ésser-hi. Sondàrem i no trobàrem res de fons. L'oficial segon dirigia els treballs de sonda. Tenia ell i els seus homes aigua fins a mig cos. Una vegada o dues foren arrencats per les ones i llençats a l'altra banda. Vaig manar tirar més oli. Jo vaig tractar d'ajudar el sondador fent maniobrar jo mateix la màquina. ¿On era aquest rocam anglès? Estava també embuixat? No veíem res, i, no obstant, ja podíem començar a trobar proves de la nostra proximitat. Un crit ens va arribar del darrere: "Fons! 63 brases!" "Petita marxa! Fer atenció!" — 50 brases! — 46! — 62! — 33! — 70! — 28! Això era impossible! La carta del Rockhall, sota un vidre per a preservar-la, i que teníem a coberta, ens deia: 70, 60, 50 brases, barrejades les unes amb altres, i es llegia en un costat la desconfiada anotació: "Incert". ¿Canviar de ruta? Però vers on? Era ja massa tard per canviar de ruta, si jo no volia lentament, però segurament estave-llar-nos contra les roques. Vaig esforçar-me de prendre'm la cosa amb tota serenitat. Potser havien anat a parar vers el fons, d'on jo creia que havíem de passar a distància. Ens trobàvem en una situació molt greu. El perill ens assetjava per tots costats. Si sortíem d'aquest mal pas, estàvem salvats. Si no en sortíem, s'haguera dit a casa nostra solament que havíem desaparegut. Era una cosa massa llesta! Calia sortir-ne! "Roques per estribord!", cridà algú. "A l'esquerra tota la barra!" El vaixell obeï lentament. Els segons semblaven anys. Aguantàvem la cara del vent i la pluja, tractàvem de veure aquelles roques. Mes no veíem res més que ones escumoses. Al nostre voltant no es veia res més que les ones gegantines entrecreuant-se a alçades esfereïdores. Era molt difícil de dir si eren roques o bé onades. Els esquitxos que llançaven arribaven a alçades insospitades. Continuàvem el camí vers l'Est. La mar assaltava llavors la popa del vaixell. Tractàvem de marxar més de pressa, però ens calgué renunciar-hi; car la popa desaparegué sota les ones. Creíem distingir esculls a dreta i esquerra, però no eren polser altra cosa que el buit que deixaven les onades en arremolinar-se. A cops el vaixell es decantava de tal faiscó que creíem que ja no s'aixecaria. Llavors veíem, a dos-cents metres a la dreta, un parell d'ocells. El rocam?... "A esquerra, la barra!" "Què hi ha?" El compàs anava incessantment. L'home del timó feia esforços sobrenaturals per a detenir-lo. La rosa voltava amb una rapidesa increïble. Sols la direcció de les ones permetia veure que el vaixell es decantava cap a l'esquerra. Per estribord veíem més ocells, fins en nombre de cent. No hi havia dubte; el rocam devia ésser allí mateix, a dos-cents metres vers el sud. Estàvem al peu de l'abisme! "Més a l'esquerra!" Ningú no em va sentir. El soroll del temporal impedía oir res. L'huracà semblava estar en el seu punt culminant. Ja no podia esdevenir cosa pitjor. 33 brases! — senyalaven del darrere. Després, amb poc interval: 47! — 59! — 28! — 23! — 18! — 45! — 12! — 8! Vuit! El vaixell donà una sotragada formidable. Els pals, les xemeneïes, les superestructures, tot vibrà. Tots ens miràrem amb un aire ansiós. L'"Aud" no caminava més, malgrat ésser tambalejat per les ones. "Cap entrada d'aigua a la màquina ni a la pressió!", em digué tot anhelant el cap mecànic. Posàrem barra a dreta i esquerra, i res... El vaixell no es movia. Vaig guaitar al darrere, i vaig donar-me compte de què que havia passat. Una gran onada havia caigut damunt la popa i havia completament omplert tota la part de baix; l'enorme massa d'aigua no tenia per on sortir, i pel seu pes causava la immobilitat del vaixell. Passaren alguns minuts encara fins que el vaixell obeï al timó. Un gran pes ens caigué a tots del cor. Si podíem marxar un xic vers el nord-est, aniríem descartant-nos de mica en mica del rocam. Llavors vaig ordenar que parés el sondeig, per no exposar els homes que ho feien a ésser arrencats per una onada. El xoc violent havia detingut el rellotge a la 1 h. 32 m. Teníem encara davant nostre unes hores abans de fer-se nit. En aquells moments ja no guaiàvem res,

Les portes han d'estar obertes

Quan comenci la lluita per tal d'assolir la llibertat de Catalunya, llavors serà qüestió que no en falti pas cap, i perquè això succeeixi tal com volem, és precis que tots nosaltres estiguem completament saturats d'aquell amor vers l'ideal suprem de llibertat.

I perquè això sigui una realitat perfecta, serà precis també, ans que tot, que tots els catalans sàpiguem perfectament ço que vol dir sacrifici i fins on arriba; i perquè ho compreguin, també, hem de saber tots ço que vol dir estimar la pàtria, ço que vol dir lluitar per ella.

Però això, aquestes coses, germans catalans, segurament que vosaltres tots les sabeu; però en canvi n'hi haurà d'altres que ho ignoren per complet, i són aquests, doncs, que han de saber fins on arriba la necessitat de la rebel·lió que prediquem, per què la prediquem i quin fruit n'hauríem després d'haver-nos rebel·lat.

Totes aquestes coses, germà, estic segur que tu les saps tan bé com jo; ara, que sols hi ha una cosa dintre teu: en el teu cor hi ha una espècie de temor, hi ha quelcom que et priva de veure-hi, d'entendre ben clarament les coses que et diem i et prediquem.

Oi que això que et dic és cert? Veritat que tu ja el sents, l'amor a Catalunya? Sí, ja ho crec; i tu també estaries disposat a anar a les armes, per tal d'assolir la seva llibertat; però... oi que hi ha una altra cosa que et diu que tot això és cosa de romàntics, de fracassats? Apa, home; signes generós, i veuràs com acabaràs dient que tenim raó; signes generós amb tu mateix, i, per fi, mirant al cel, mirant la teva pàtria, li diràs: —Es cert, en el fons del meu cor, sóc nacionalista, vui veure la pàtria completament lliure, però també és cert que hi ha un no sé què que no m'ho deixa veure prou clar, que no em deixa veure prou clarament que jo em dec en gran part a la pàtria i que per ella haig de fer tot el que pugui, encara que sigui necessari vessar la meua sang per tal d'assolir la seva llibertat. "Apa, germà, vulgues ésser força generós, i veuràs com diràs que tinc raó. Jo, ben bé, no; sinó la pàtria, perquè aquestes paraules has de procurar que entrin dins del més profund del teu cor, puix d'aquesta faiscó sentiràs més clar el crit de la pàtria que vol la deslliurança.

No la sents, la veu de la nostra Catalunya que diu que vol llibertat? Diràs que és cosa nostra això? Oi que no seràs tan anti-patriota que no acceptis aquesta cosa com a certa?

No, tu no pots ésser com aquells que diuen que no tenen pàtria; tu has d'ésser d'aquells que obren les portes del cor, dels ulls, de les orelles, per a comprendre, per veure i per a oir tot allò que vol dir pàtria. Per això, germà, dic que les portes han d'ésser obertes, però també saps tu quines portes vui dir jo, també vui dir les portes de les cases, i dels palaus, no perquè hi entrin els que volen ço dels altres per ells, sinó perquè els germans perseguits per la justícia (!) puguin trobar-hi l'acolliment que necessiten els patriotes. Per això et dic que les portes han d'ésser obertes, per això et dic que nosaltres, i vosaltres i tots, hem d'estar amats i per quan sigui el moment.

Obre, germà, des d'ara, les portes del teu cor per a comprendre més fortament l'amor que devem tenir a la nostra pà-

tria, que si ho fas ben fet, veuràs com és cert que ella encara està sotmesa al jou dels tirans, que encara som un poble esclau; i quan hakis comprès això, llavors germà català sent-et alegroï, perquè podràs dir ben alt que estimes la pàtria teva.

(Seguirà)

Raport del Comitè Executiu del Congrés anual del Partit Treballista anglès:

La India

"El Congrés afirma novament que el poble hindú té dret a disposar de si mateix, i és convençut que la Conferència de la Taula Rodona, actualment reunida a Londres, donarà una ocasió única d'establir aquest dret de la manera més efectiva, per a les negociacions entre el Govern britànic i els representants de totes les parts de la Índia. I espera que tots els membres d'aquesta Conferència col·laboraran en vistes d'aconseguir una nova era d'amistat entre la Gran-Bretanya i la Índia sobre la base de la cooperació lliurement consentida dels pobles hindús".

tria, que si ho fas ben fet, veuràs com és cert que ella encara està sotmesa al jou dels tirans, que encara som un poble esclau; i quan hakis comprès això, llavors germà català sent-et alegroï, perquè podràs dir ben alt que estimes la pàtria teva.

Obre com t'he dit les portes del teu cor, perquè hi entri alegrement l'esperit de sacrifici que prediquem, perquè hi entri el desig d'anar a la lluita, a les armes, per tal d'assolir la llibertat de Catalunya.

Però per obrir les portes del teu cor, caldrà que abans vulguis obrir les de les teves orelles, car si no ho fas així, no podràs oir les paraules que han de fer-te pensar les coses que t'han estat dites.

Obre els ulls i mira la realitat que t'envolta; i si així ho fas i sincerament, veuràs com arribarà un jorn que haurem de tenir obertes les portes de les nostres llars perquè puguin entrar, com ja t'he dit, no els germans lladres i avariciosos, sinó els patriotes sincers, màrtirs humils, herois desconeguts, perquè es puguin sal-

var per a dur a la nostra pàtria la llibertat que desitja.

Obre els ulls, germà català, i et donaràs compte que de realitat sols n'hi ha una, i aquesta és la que et diem sempre: que la nostra pàtria és esclava i que cal que siguem nosaltres mateixos els que li portem la llibertat íntegra, la deslliurança esclatant que ha de fer que ella pugui ufanosa, alegre, i que faci girar al món els ulls vers el nostre poble, vers els seus fills, veritables fills d'una mare pàtria oprímida.

Per això, germà, us dic que obrint les portes, que les portes han d'estar obertes, perquè hi entri la veritat i ella us faci conèixer a tots que és necessari anar al sacrifici perquè triomfi completament el plet de Catalunya.

Veritat, germà català, que tu obriràs les portes perquè hi entri l'alenada de la veritat? Si ets sincer, has de fer-ho, si no, pobra Catalunya, quina història més amarga que se li espera!

UN PELEGRI

S'acosta l'hora

El desengany serà terrible. Tota l'artificialitat del novell i sectari Estat espanyol va prenent caràcters dramàtics dins la comicitat d'una farsa, d'una comèdia com mai no l'ha coneguda la Història. Tot se'n va en orris per manca d'aire pur per respirar, per excessos metafísics de cinica insinceritat, de pestilènt mercadeig d'interessos, de desdoblaments esquifits dels més importants problemes que ha de resoldre.

Damunt les runes d'aquest edifici esfondrat, pressentim la reacció castellana, la genuïna i històrica reacció espanyola; l'home públic, el guerrer inflexible que amb puny d'acer aterroritzarà la pràctica d'una política de defensa d'interessos de la "madre pàtria", inici sempre d'una nova imperialització.

Dins aquest estat de coses purgaran principalment llurs culpes els homes de l'Esquerra catalana; llur partit, esmicolat, serà un record dolorós pels catalans, un motiu d'odi pels espanyols, pel que eren i el que representaven. De l'Estatut no en restaran ni les engrunes. ¿I què succeirà aleshores a Catalunya?

Altra volta a remolc de l'orientació dictatorial central, sigui dretista, sigui sectàriament proletària. Altre cop a mercè

dels polítics mediatitzats i impurs de la Lliga o dels mercenaris catalanòfobs, o de qualsevol titella de masses, factura Lerroux. Un altre Estatut, potser, i si hi cap un altre vergonyós mercadeig sota l'ombra inflexible uninacional d'una Dictadura, que pot molt bé optar pel que feu Primo de Rivera: suprimir l'existència visible del problema d'un simple cop d'espasa i sotmetre'ns pel terror.

Tot és igualment pitjor, tot és igualment trist pel nacionalista català integral. Sempre es trobarà fent de remolc d'una col·lectivitat que té la desgràcia de tenir la més pintoresca de les concepcions de la llibertat i de la democràcia; i, per impossibilitat mental de poder-ho fer ells, restarem condemnats a no poder exercir aquesta llibertat i aquesta democràcia a la qual tenim dret com a poble avençat i infinitament més capacitats per governar-nos sota normes europees i modernes que ells.

S'acosta l'hora, catalans! Una altra hora de desengany que tornarà novament a planar damunt la nostra gran col·lectivitat, cercant cabdillatge per la definitiva consecució dels nostres ideals. Haurem de tornar a refer el camí, haurem de tornar a la brega, coratjosos, deixant un rastre de sang, de plans de dolor, de rebel·lia, de sagrats interessos trepitjats per conquerir el que en el mes d'Abril es deixaren vergonyosament arrabassar els cabdills que merescueren la confiança del poble, sense ni tan sols embellir la derrota amb la lluita, amb un acte generós i heroic com el de 1714.

Però aquesta vegada no ho permetrem; al que transigeixi, al que claudiqui, mans catalanes li faran justícia, aplicant-li el càstig que mereixen els traïdors de la Pàtria.

Si encara un altre cop permetéssim que la nostra llibertat fos arrossegada pel fang, seríem tan responsables com ells davant les generacions futures.

Dues seccions d'"Arrels de la Terra", de Sant Just Desvern, i d'"Els Isards", de Cornellà, en una de les seves excursions de conjunt

M. CARRERES

Demostracions de concòrdia (?)

El dimarts, dia 13, l'endemà de la *Fiesta de la Raza*, em digueren uns amics que la policia em buscava i que, per tant, anés al Centre d'Estat Català a saber de què se m'acusava; en ésser en dit Centre, ja em trobo la policia que reclamava els que prengueren part en el miting del Poble Nou. Hi havien amics que eren partidaris de fer-se escàpols, però jo vaig voler veure com tractaven els separatistes els nous republicans i com es portarien els homes que tant prediquen la concòrdia i que tenen tant d'interès a tapar el rostre d'aquesta formosa dama a tots els que d'aquesta formosa i tan bescantada bondat no en creiem res.

Ara se'm presentava, però, l'avinentsa de poder veure-la de cara a cara. Com desaprofitar-la, quan jo tenia la pretensió d'ésser el primer en veure-li aquestes qualitats tan cantades per *tiris i troians*? Doncs a ella em lliuro. Després de les preguntes formulàries, que es fan iguals que abans, el mot ritual de "*sigame a la Jefatura*".

Ara som a la *Jefatura*, en la qual ens miren despectivament, sobretot a Jaume Compte, a qui li arrabassen un diari que ha collit d'un munt que n'hi ha a terra dels recollits per la policia. Fa dues hores que havem demanat que se'ns fes portar sopar del "Celler Català", i en vista que ni s'han pres la molèstia de telefonar, En Gresa i jo cridem un ciutadà des de la finestra que dona al carrer, i li preguem

que ens faci portar menjar, car nosaltres érem detinguts i no havíem sopat. Ens fou servit un bon sopar, que menjàrem tranquil·lament, i quan ja érem a les acaalles, ens digueren que el senyor Menéndez ens esperava. Eren quarts d'una de la matinada. Passàrem al seu departament, i amb to cerimoniós ens va comunicar que ens imposava una penyora de 500 pessetes a cada u "*por los conceptos emitidos en el miting del domingo*"; i com sigui que nosaltres contestàrem que no les volíem pagar, ens féu portar al "calabozo", núm. 8 de "Jefatura", en el qual hi havíem de restar cinc dies, contra llei i contra humanitat, ja que no no reuneix cap condició per hostatjar-hi persones.

La primera nit ens negaren a tots els que ens vingueren a veure, àdhuc a la muller, que els preguntà amb llàgrimes si hi havia detingut En Daniel López; li digueren que "*allí no había nadie*". El dia 14 ens deixaren "visitar" per uns senyors que venien per pagar la penyora que il·legalment ens havien imposat; nosaltres en protestàrem enèrgicament; demanàrem, en canvi, unes mantes, car havíem de dormir a terra, i el germà Comte se'n ressentia bastant; ell pateix d'un xic de dolor a causa dels *bons* tractes que ha rebut a les presons espanyoles.

El dia 15 ja ens deixen veure la família i uns amics; però quan va venir a visitar-nos la guàrdia del President de

la Generalitat, un sergent, talment com si ens trobàssim en plena Dictadura, els exigí que parlessin en castellà, i com que nosaltres els contestàssim que no ho volíem, i menys per exigència, els tragué a empentes, i nosaltres tornàrem a la cel·la tot cantant "Els Segadors". Des d'aquest moment, tornen a denegar el permís per deixar-nos veure, i si algú extraordinàriament l'obtenia, era a base de prometre, primer, que parlaria en castellà. Tot això, com comprendreu, a nosaltres ens anava mostrant la verdadera concòrdia, tan cantada i insincera.

El mateix dia passà a la nostra cel·la un polonès, detingut per una simple sospita, i el retenen quatre dies, sense fer cas de les seves protestes. Nosaltres ens hi agermanem, i al cap de vint-i-quatre hores ja se sentia separatista com nosaltres, ja cantava "L'Emigrant" i reconeixia la diferència de dues races: la dominadora i la dominada.

El dia 16, En Compte és posat en llibertat perquè un senyor ha pagat les pessetes; ell en protesta enèrgicament; però als dos que restem ens satisfà força, puix cada volta que veiem com sofria, ressentit pel dolor, moralment sofriem tant com ell. Donem, per tant, gràcies al senyor anònim que acomplí aquest gest amb la completa seguretat que En Compte no se'n sentirà mai grat, ja que ell no hauria volgut sortir sense nosaltres; no cal dir com n'hi estem reconeguts.

El dia 17 protestem enèrgicament, puix el Sr. Menéndez ja s'ha sortit de la llei, però no se'ns fa cas. Ve en Terradellas a veure'ns i a oferir-se particularment fins per pagar la penyora, cosa que li agraim, però no acceptem, bo i fent-li present, davant mateix del Sr. Comissari, l'anomalia que amb nosaltres es cometia; d'això en va prendre nota. A la nit ens ve a visitar un diputat deslligat políticament de tot partit, el qual fa els treballs perquè ens treguin de "Jefatura", ço que va a complir-se a la una del matí de diumenge. Ens treuen de "Jefatura" d'una manera indeguda i impròpia de persones educades, i se'ns trasllada al vaixell "Rio Besós", on solament hi estan reclosos els invertits i els quinzanaires. A l'endemà, al matí, en protestar del lloc on estem reclosos, puix no hi ha cap més reclús social que nosaltres, l'Oficial de Presons ens contesta que nosaltres no som res més que quinzanaires. També en protestàrem al Govern Civil i al comandant del "Dédalo" per mitjà de carta; però res no hi valgué, puix hi havia una força que feia estèrils totes les reclamacions i l'origen de la qual nosaltres no havem pogut esbrinar encara, ja que no podem comprendre que el Cap de Policia passés per damunt del senyor Governador.

Tot el diumenge fou una processó. La passarel·la del vaixell era una corrua d'amics i bons catalans que, sense conèixer-nos, venien a veure uns germans empresonats per defensar l'ideal de llibertat de la Pàtria. Vingué a veure'ns una re-

presentació nodrida de la benemèrita "Unió Catalanista". No podia faltar-hi, car era un lloc on hi havien patriotes que sofrien i on no s'hi podien recollir càrrecs d'ostentació i vanitat, però sí mèrits, i aquests són els que s'emporta sempre la nostra "Unió". Us en restem cordialment agrats. A la tarda, acudí un nucli de cinquanta o seixanta ciutadans, tots ells joves, que, en lloc d'anar a esbarjos, s'estimaren més passar l'estona en la nostra companyia. Ja era fosc, quan el contramestre del vaixell ens ofereix, sota la seva responsabilitat i comprenent l'anomalia que amb nosaltres es cometia, una cambra del telegrafista, i no podeu pensar com li estimàrem aquest gest, que reflecteix la gentilesa del marí, puix ens donà una prova, tot i ésser castellà, d'aquella generositat de la marina, tan exalçada en tot temps. Mercès.

El dilluns el passem força tranquils, i amb moltes visites; i el dimarts, a les vuit del matí, després de la *fitxada* corresponent, la llibertat!

Ara, amics, a tots els que treballàreu per nosaltres, a reveure, ja que ara ja havem començat i hem vist ben de prop que la República Espanyola, pels vertaders catalans, és el mateix que la monarquia; i com que nosaltres no reculem per aquesta senzilla ensopegada, us diem: Amunt els cors, i preparem-nos per a tornar-hi! Visquen els nacionalistes radicals i visca la Independència de Catalunya!

DANIEL LÓPEZ

I ELS ALTRES COMPANYYS

Plany d'un soldat del vell Estat Català

Era molt jove encara, en els temps de la Tralla, en els temps dels cops de sabre a les Kambies, en aquells temps que tots els catalans no cantàvem altra cançó que representés el nostre ideal que "Els Segadors"; llavors tots els sabíem.

Era aleshores que vaig anar per primera vegada a la "Unió Catalanista". Recordo que un cop dintre, hi vaig veure dues làpides de marbre: la una, negra, que recordava la pèrdua de les nostres llibertats; i l'altra, blanca, en espera del desvetllament de tot un poble, el nostre.

El meu pare m'havia contat, moltes i moltes vegades, que era la "Unió Catalanista", els fruits que havia donat, els grans homes que n'havien sortit. Així és que en el meu cor se m'havia forjat una il·lusió de posar els peus en aquella casa. Així és, també, que en traspassar el llindar de la seva porta, en veure l'austeritat que es respirava en l'ambient d'aquell fogar del catalanisme anònim, em vingueren als ulls unes llàgrimes i a dintre meu un afany, un neguit de poder ésser prou gran per aportar el meu humil esforç a aquella tasca gegantina.

Nasqué ben tost l'"Estat Català", i, emprès pel meu entusiasme cada dia creixent per la meua terra, m'allistava en els seus rengles com a soldat disposat a ajudar perquè aquella placa de marbre blanc de la "Unió Catalanista" fos ben prompte omplena.

Disortadament per a tots, vingué la Dictadura, que empresonà i perseguí molts companys nostres. Amb els meus companys d'escamot vaig tenir la sort d'escapar de les seves urpes.

En aquell temps ens trobàrem nosaltres, soldats anònims d'aquell Estat Català, oblidats de la superioritat, i més que això, car ens enganyaren amb les noves del Quarter General de París, bo i amagant-nos la divisió, l'allunyament d'uns patriotes o presentant-nos aquest allunyament com una defecció. Restàrem oblidats; puix tenint la motxilla a punt per a marxar tan prompte com el clari ens fes la tocada d'advertiment per a començar la tasca, no se'ns digué ni una paraula.

L'oportunitisme i la transigència no compleixen el fi de fer renéixer la nacionalitat catalana, i porten Catalunya cap a dates com la de 1914; la intransigència reconstruirà la nacionalitat, fent-la renéixer en la consciència de tots els catalans.

Dr. Martí i Julià

Per això avui dubtem de la veracitat heroica dels fets de Prats de Molló, d'aquesta heroicitat que ens proclamen avui ací, per quant a nosaltres, els soldats, no se'ns convocà per fer una guerra. Nosaltres creiem que per fer-la es necessiten soldats; nosaltres creiem que augmentar el nombre de l'exèrcit és augmentar les possibilitats d'èxit.

Sentim encara avui, el malestar i la ràbia que sorgia del nostre cos en conèixer el fracàs del fet de Prats de Molló. Sentim encara avui la burla que ens avergonyia i que se'ns feia arreu a nosaltres, entre la gent catalana que contribuïa a profit dels empresonats; la burla per aquella derrota, per aquella gesta inomenable del Pireneu Català...

No caldria recordar res més, si actuésim com els irlandesos, que donaven el seu merescut als patriotes que es desvia-

ven. No caldria torturar-nos ja amb l'actuació indigna dels que amb el nom d'Estat Català han arribat a gaudir i gaudir encara de les blanques dels alts càrrecs de la política catalana. Però si que cal fer avinent que, després de la dictadura, obrí les portes la "Unió Catalanista" i que, malgrat caure la dictadura, no s'ha pogut omplir la placa de marbre blanc, que malgrat haver caigut la malastruga dinastia borbònica, no s'ha obtingut res; i tot per l'actuació d'aquells homes que, esmicolant un prestigi, han enganyat el nostre poble, tot imaginant una falsa concòrdia que empresona i persegueix nacionalistes germans nostres.

Cal que cridem tots junts, patriotes, amb tota la nostra rebellia, perquè tremolin en sentir la nostra veu tots els arribistes i que ens ses orelles ressonin constantment els mots de la placa negra: "*Restem esclaus!*".

R. DALMAU I FERRERES

En defensa de la República

Per les Corts espanyoles s'ha votat una llei que té per objecte la defensa de la seva República, mitjançant la qual els periòdics, les associacions polítiques i socials, la burocràcia en general i els comerciants i els industrials estaran sota el judici directe del Govern, el qual podrà qualificar com a delictes i castigar les accions de, podríem dir, tot el subditatge espanyol, per un procediment senzillament inquisitiu. La República espanyola, doncs, no té confiança en els tribunals de justícia. La justícia espanyola, a judici del Parlament, no és apta. I, per tant, es fa precis que el Govern central es constitueixi en tribunal permanent que judiqui i sancioni inapel·lablement els actes tots de la vida pública i fins molts de la vida privada de les gent. I a més, com si això no fos prou, restableix els delegats que en temps de la Dictadura es feren famosos pels seus actes de coacció i pressió governamental, a part de les immoralitats dutes a terme.

Els governs d'Espanya no s'han distingit pas per la seva visió clara i encertada de les coses, ni tampoc per la seva equanimitat. Ho diem nosaltres i s'ha dit en ple Parlament. Es un excés d'útre el del senyor Azàña en afirmar, en oposició a aquest argument contrari a aquella llei, que això era abans; ara, no —*Ahora el Gobierno no se equivoca nunca*, ha dit el cap del Govern espanyol,

com a suprema defensa de la llei moral·lassa. I com que ara no s'equivoca i d'ara endavant el Govern no s'equivocarà mai, és per això que, amb tot i la seva característica de governament esquerrà i socialista, es podrà constituir en una institució assemblant a les dels períodes inquisitorials o de dictadura aguda, en què un hom podrà ésser perseguit, castigat o deportat per delacions dels que gaudeixin de la confiança del Govern.

El senyor Azàña creu que ara, perquè hi és ell, el Govern no s'equivoca mai. El Govern espanyol, doncs, ha esdevingut un Govern-dogma. I tot el que propugni contra el dogma, sense anàlisi, ha d'ésser severament sancionat.

I el que pensa el senyor Azàña deu ésser completament compartit pel liberal i republicà Nicolau d'Oliver, car continua incrustat al ministeri d'Economia.

Amb tot i el nostre esperit nacionalista i revolucionari, no deixem d'ésser homes

Que sàpiguen bé tots els patriotes catalans el camí de cadascú. Les confusions tampoc no les volem nosaltres. Dalt la carena hi brilleja un estel parpellejant. Allí ens trobarem en definitiva; els bons i els únics, i, més que tots, els humils, a les gestes dels quals es deurà la victòria futura, el triomf definitiu d'aquell ideal plasmat que es dirà República Catalana.

sensibles a les realitats. Aspirem a la revisió o trasbalsament del fet estatal. Mes no anem de cara a la confusió, car no tenim perdut el sentit de la responsabilitat i de govern. Per tant, sigui quina sigui la situació de domini en què es trobi la nostra Pàtria, de cap de les maneres no voldríem veure-la convertida en un camp de desordre i de prevaliment de la pinxeria organitzada. Emperò, com a nacionalistes i com a homes, hem de manifestar la nostra disconformitat i protesta contra el dogmatisme governamental; no ens podem sotmetre voluntàriament a la infatuada concepció de què ara el Govern espanyol no s'equivoca mai. Ni espanyol ni català, no admetem un govern infal·lible. Sobretot, en termes que impliquin administració unilateral de justícia.

De la infal·libilitat del rei haurem passat a la infal·libilitat d'un nucli aristocràtic o selecte. Això podria ésser explicable si ho hagués dut a cap una mentalitat regressiva o conservadora; emperò mai no es podrà, no ja justificar, sinó ni tan sols explicar, en mentalitats posades al servei d'uns ideals denominats avançats.

Comprenem perfectament que el senyor Maura digués que, aprovada aquesta llei, donaria gust ésser ministre de Governació. Està clar! Però no ens podem avenir amb el fet que quan En Companys preguntà per telèfon a En Macià què havia de fer la minoria d'Esquerra Republicana de Catalunya davant del projecte d'aquesta llei, En Macià — el nostre Macià — trobés que, malgrat l'esquerrisme del partit que acabdilla i malgrat els crims de llibertat èxits "entusiàsticament" de la seva boca, no hi havia cap inconvenient a votar-la, amb tot i entrançar una amenaça seriosa contra els

ideals alliberadors de Catalunya i dels homes de la nostra terra.

Es davant d'aquests fets que no ens podem estar de preguntar: I bé; esquerrans d'Espanya i esquerrans de Catalunya, ens podreu dir en què es diferencia el governament de les esquerres del de les dretes?

Simplement en la solució que heu dat a la qüestió religiosa?

No voldríem pas, per a la nostra Catalunya alliberada, semblants solucions; semblants actuacions de govern esquerrà. D'homes pels quals "el moment" és abans que tot. Que Pàtria i principis.

Ordre. Estem conformes amb ordre. Però, ara, com abans de la República, diem que, primer i més que l'ordre, volem justícia. Justícia provinent del dret natural de l'home. Dret de llibertat i d'igualtat escarnit gairebé sempre pels enfilats en els cadirsals del Poder bo i predicant precisament això mateix: llibertat i igualtat.

I aquesta justícia que garanteixi el dret natural de l'home no serà mai efectiva, malgrat la superbiosa afirmació del senyor Azàña, mentre resti en vigor l'actual llei de jurisdiccions governamentals anomenada de defensa de la República, calcada de l'Alemanya regida per republicans i socialistes de deix kaiserlià que diuen l'estargit d'haver votat els crèdits de guerra i haver prestat ajut al canceller Bismarck-Holweg el 1914.

CIUTADA JORDI

El nostre amic i company Daniel López, tot just alliberat després de vuit dies de detenció iniqua, arbitrària, ha fet donatiu a "Nosaltres sols!" de 115 pessetes, sobrants de les subscripcions obertes a profit dels detinguts.

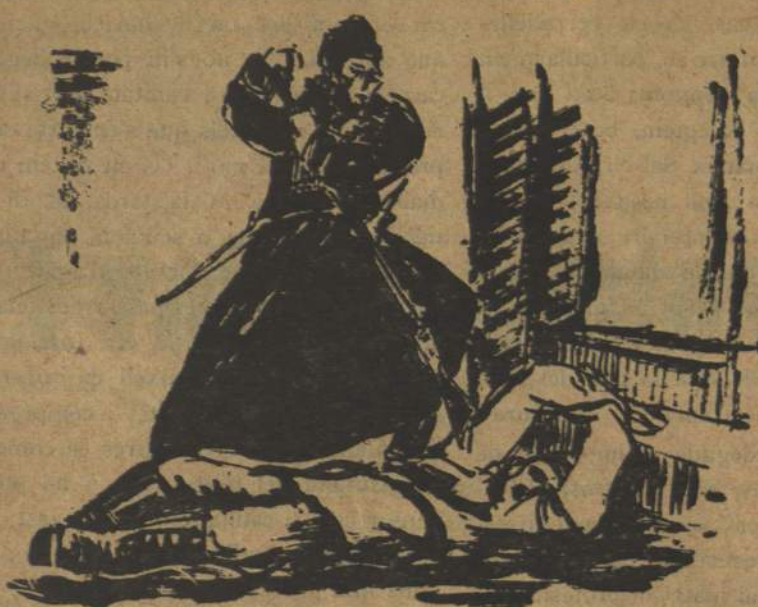

Camiseria
Corbateria

J. Rodríguez Casals

Ronda Sant Antoni, 78
(davant del carrer Muntaner)

BARCELONA

Pro-empresonats polítics de Polònia

A París, al lloc social de les "Sociétés Savantes", on el Comitè de Defensa dels presoners polítics a Polònia havia organitzat un acte públic de protesta, s'hi reuní una multitud entusiasta. Ocuparen la presidència d'honor els escriptors Henri Barbusse i Romain Rolland. El mitjà fou presidit per Francis Jourdain, qui analitzà de manera immillorable el règim dictatorial del mariscal Pilsudski i les tortures sofertes per deu mil homes i dones tancats dins les presons poloneses. En nom del Partit Comunista, parlà Gabriel Peri. Mme. Gabrielle Duchêne relatà amb pregona emoció les sàdiques tortures que es feien sofrir als homes i dones, en les presons. Lleó Werth senyalà l'absència dels intel·lectuals burgesos en aquestes causes per la llibertat humana. S'escoltà amb atenció les exposicions documentades de Mme. Vienney i Marcel Rouffignies; una advocada, Mme. de Thuvezin, manifestà, no sense

una certa candor i confiança, la seva fe en la Societat de Nacions, pel que és referèix als crims de les presons de Polònia. La resolució acordada en l'Assemblea serà tramesa a l'Ambaixada de Polònia.

En el nostre número vinent publicarem fragments d'una carta d'Henri Barbusse, llegida en aquest acte. També publicarem la descripció irrefutable de la memòria llegida per Mme. Duchêne.

Continuem, en la nostra Redacció, rebent signatures particulars i d'entitats, en pro de les víctimes del feixisme polonès. Facilitem també fulles a tots aquells que desitgin recollir signatures.

Enquesta "Nosaltres Sols"

Dos punts transcendents i d'una urgència molt més extrema del que sembla, convé deixar escrits, com més aviat millor, dins del camp del catalanisme integral.

Primer punt: **Unió de tots els separatistes en un sol front.**

Això s'hauria de portar a cap sobre la base mínima següent: Treballar per aconseguir la independència del territori català i excloure tota posterior associació voluntària amb Espanya, encara que aquesta associació fos a base d'uns termes d'igualtat absoluta per ambdues parts, i defugir, per tant, tota confederació dins l'Estat espanyol. Després de ço que fins ara s'ha dit per diversos germans separatistes pertanyents a d'altres camps, crec que és arribada l'hora de tenir la suficient valentia d'exposar la base que més amunt he esmentat com a prèvia. Al món, quan es defensa un ideal noble, s'ha de saber dir ben clar ço que el cor ens diu, perquè contràriament seria fer l'hipòcrisi i enganyar-nos nosaltres mateixos. Per tant, crec jo i n'estic plenament convençut, i com jo molts altres germans separatistes, que són molts els integrals que sostenen la base més amunt esmentada. Sí, germans, no ens ha de moure cap esperit d'odi en fer aquestes afirmacions, sinó solament el ple convenciment que amb aquesta tesi defensem una causa de pura justícia i veritable llibertat (no tal com certs partits dits catalanistes la interpreten), a la vegada que nosaltres entenem que únicament així, i no d'altra manera, es serveix lleialment la Pàtria esclava; perquè, digueu-me francament, germans, com volen, com és possible una veritable confederació amb un poble com ho és l'espanyol, del qual fins ara només n'hem rebut vexacions? Sí; vexacions són el règim tributari que d'una manera desigual i explotadora sosté damunt Catalunya des de fa molts anys; vexacions són els atacs que contra les nostres institucions i contra la nostra llengua hem rebut, les quals s'han accentuat d'una manera descarada i sense precedents durant aquests darrers vuit anys de dictadura militar. Un poble així, que tan malagraït amb nosaltres s'ha mostrat, no pot merèixer de cap manera que se li vagi al darrera per cap mena de confederació. Si així ho fèssim, traïríem els nostres màrtirs antics i moderns.

Ara, bé; la formació d'aquest front únic separatista, com és natural, s'haurà de formar amb la cooperació de clericals i anticlericals, bolxevistes i socialistes, republicans i monàrquics, obrers i patrons, car en tots els camps hi ha fermes militàncies i sentiments particulars.

Segon punt: **Caldrà actuar en el camp polític, una vegada format aquest front únic, o bé, pel contrari, mantenir-nos apolítics, de-**

gut a les impureses que la política comporta?

Francament, jo no sóc partidari, com diu En Tarruell, d'estratègies, de campanyes demagògiques, petites escaramusses i cops d'efecte que no condueixen a res pràctic. Molt al contrari, cal actuar en política i a la llum del dia, no allà, sinó aquí, i formar un partit polític separatista revolucionari formidable amb acaparament total de Corporacions, Ajuntaments, Diputacions, etc.; això és el que ens convé amb tota urgència. No obstant, i conforme fa notar molt bé el germà Freixes i jo ja remarcó en el primer punt, en actuar políticament, s'hauria de tenir sempre en compte que, socialment, entre nosaltres, hi ha pensars de tots els matisos, i, per tant, els nostres representants hauran d'actuar sempre d'acord amb els components del conglomerat. Així, aquest petit punt negre, si és que negre es pot dir, quedaria compensat amb l'enorme transcendència que per al futur de la nostra Pàtria significaria que fòssim amos de totes les corporacions de casa nostra. Heu-vos aquí l'ideal de molts separatistes integrals: formació d'un gran partit revolucionari amb les seves agrupacions de Joventuts per districtes tenint en compte que s'hauria d'evitar, tant com fos possible, l'ingrés d'elements oportunistes pseudo-catalanistes i que sempre han traït la nostra Pàtria, aquests darrers temps anant de bracet amb els enemics que Catalunya té dintre i fora de casa seva.

RICARD BIOSCA

"RIU BESÓS"

Repressió

Diumenge, dia 11, una delegació de l'"Estat Català" donà un miting en el cinema "Rivoli" del Poble Nou; els oradors són Nacionalistes integrals de Catalunya, són els homes que no creuen en la concòrdia que canten els parlamentaris catalans, puix ells veuen que sota la capa de la dita concòrdia són trepitjades les llibertats de Catalunya i la sobirana voluntat del nostre poble, i continuen tan fresquets.

Els oradors atacaren durement els dirigents de la política actual i adrecen els seus parlaments de cara a la unificació, a la formació del bloc únic de tots els nacionalistes integrals.

Ara, bé; un senyor que s'anomena Cap Superior de policia ha donat ordre de detenció prenent com a base que en el dit miting són llançats parlaments exci-

tant a les masses a la rebel·lió. ¿Es que pot acusar d'excitació a la rebel·lió els parlaments que nosaltres dirigim al poble?

No! Però és que aquests senyors, quan veuen que el poble català vibra i està disposat a lluitar per les seves llibertats,

Joventut universitària, alça't!

Arreu del món són les joventuts universitàries l'avençada més gloriosa dels moviments deslliuradors.

Es a l'Egipte, un dia, que les joventuts escolars es rebel·len contra l'Anglaterra explotadora de pobles; són els joves turcs, entre els quals els estudiants formen l'avantguarda, que imposen i guanyen la sobirania d'una jove república modernitzada.

A la Índia trobarem els estudiants al carrer lluitant per la independència de la seva pàtria; els hem vist a Irlanda i a Txecoslovàquia; i arreu del món són les joventuts escolars els lluitadors incansables i més apassionats de la dignitat i la justícia dels pobles.

Joventut és amor, generositat, passió i entusiasme; joventut és foc sagrat que purifica el viure; joventut és el crit de les races que el temps no ha soterrat. Joventut és resurrecció i és llibertat. Un poble sense joventut és un poble en camí de la mort; és així com un riu que té les fonts estroncades, i, per tant, els dies comptats.

Pàtria del meu cor, Catalunya, tu, no tens joventut?

Sí, tens joventut; però, ara per ara, vius encara descuidada de tu.

Les fonts han rajat tèrboles dies i anys; per això els rius de la nostra vida no deixen veure el seu fons, les seves arenas aurífiques...

Jo he viscut dins la Universitat de Barcelona, i allí tot és bo i és del color de l'argila.

A la Universitat de Barcelona la nostra pàtria no s'hi sent; no és pas un fogar del

es lliuren a la repressió, i penyoren i empresonen els seus defensors.

Però és que aquests senyors ignoren que el poble català, com més se'l coacciona, més ferm i més indignat s'alça contra l'insult i l'oprobri.

Però, ¿és que aquests senyors no veuen que si Catalunya és esclava de fet, de dret és lliure?

¿Es que un Sergent de la guàrdia de Seguretat té dret de fer parlar per força la llengua castellana, quan hi ha una llei que ens permet fer ús de la nostra?

¿Es que hi ha dret a què, pel caprici d'un senyor, a uns detinguts polítics se'ls obligui a restar entre l'escòria de la societat?

No. No hi ha dret, i, per tot això, nosaltres, Nacionalistes Intransigents, ens alcem contra l'opressió i la tirania dels dictadors de Madrid i cridem amb tota la força de les nostres veus:

Germans de Catalunya, unim-nos i fem un acte de protesta enèrgica que ressoni en tots els recons de la península, i demostrem-los que volem les nostres llibertats i que estem disposats a aconseguir-les sigui com sigui, caigui qui caigui, i als crits de *Visca Catalunya Lliure*, si és precís, regarem la nostra terra amb la Sang dels seus màrtirs.

VISCA CATALUNYA LLUIRE!

JOAQUIM GRESA

Vaixell "Riu Besós", 19-10-1931.

Anecdotalari

El nacionalisme perseguit

Segons tenim entès, dilluns passat els elements de Joventut d'Esquerra d'Estat Català — bon cocktail — tenien preparat i anunciat un miting al "Cinema Catalunya" del Poble Nou.

Elements reaccionaris, indocumentats i perturbadors de la "república de la Generalitat" motivaren, amb la seva presència, la suspensió de l'acte, en el que havien de "parlar" els nostres excel·lents i il·lustres amics Roc, Duran, Gassol i Agnàder.

Com a homes liberals, protestem d'aquestes coaccions a l'expansió de les idees separatistes i cordials; i oferim als nostres admirats amics tota la nostra simpatia i l'alta força que cordialment se'ns atorga prop dels homes de Madrid, per a posar fi a tanta vergonya.

Sàpiguen els nostres amics tan admirats que la Generalitat de Castella és allà on era abans d'ahir, encara que, francament, nosaltres ja no sabem ni on som.

Doncs, sí; de què parlàvem?

Cadascú us parla sempre del seu. Un apotecari de medicines, un llaurer de llaurers, un regidor de coses del Municipi, i un diputat de coses de les Corts. Per això, per aquesta llei de l'agre a l'exercici d'una missió, deu ésser que En Bordes de la Cuesta sempre us parla de coses del Parlament. Es així que, tot prenent cafè, ens deia:

SÓN convocats, per la present, tots els socis al proper Consell General reglamentari, que tindrà lloc diumenge vinent, dia 25, a dos quarts de deu del matí, en el seu estatge social. Com els Consells Generals són públics, és pregada l'assistència de tots els patriotes adherits espiritualment a l'ideari integralment nacionalista de la UNIO CATALANISTA

—Nois; el que és la majoria socialista està disciplinada com un exèrcit regular. Tots alhora són a les sessions. I quan els diuen a cridar, tots criden; quan els diuen a aplaudir, tots aplaudeixen; i quan els manen a votar, tots voten. Si es vol sabotejar un diputat, es posen a xerrar en veu alta quan l'home s'esforça a fer un discurs. No hi ha res a fer, sense la venia de la majoria socialista.

—L'Esquerra Republicana de Catalunya, doncs? — ens aventuram a preguntar-li tot recordant aquells contundents entrefilets tancats de "L'Opinió".

—Ai Mare de Déu! Així que un de nosaltres aixeca el bec, ja ens criden els socialistes: —La banda d'"El Empastre", no! La banda d'"El Empastre", no!

Hem trobat En Josep M. de Sagarra. Venia de comprar-se un bombí nou. Per tant, l'home estava content. I En Sagarra, quan està content, xerra tot el que té dins el seu gros pap.

—Que no ho sabeu?

—Home... tot, tot, no. En aquest món és entre tots que ho sabem tot.

—Una revelació. No ho féu córrer. Els d'"El be negre" han fet un contracte amb els de "La Traca" perquè el setmanari valencià els faciliti tot l'original de rebuig... i, una mica arregladet per En Cabot o En Llates, el van donant a la ferra barcelonina!

FILOS

A. López, impressor; Om, 8.—Barcelona

No els destorbeu, que facin la seva via els utilitaristes de la política, i si és cert que en ells hi ha la resurrecció del sentir català i la condemna de greus faltes comeses amb la terra i amb els homes qui han determinada i encarnada la renaixença de la nostra Catalunya, no els barreu el pas; doneu-los l'abraçada purificadora i que s'adrecin al lloc d'expiació que pertany als penedits; mes no permeteu jamai que ocupin el vostre lloc d'apòstols, que és vostre i sols vostre, de vosaltres qui haveu nascut i viscut per a l'acció santa de les deslliurances.

Doctor Martí i Julià